

Al peu del mur de Palestina

- Obama assumeix el risc precipitat d'una cimera amb Abbàs i Netanyahu. El mandatari exigeix el final de la colonització però no pot aturar l'activisme dels militants colons

MATEO MADRIDEJOS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22.09.09

Des de la guerra dels sis dies (1967), els presidents nord-americans s'han estavellat contra el mur de la violència i el rancor erigit al voltant de Palestina. Kissinger va establir les bases d'un acord egipci-israelià, capitalitzat per Carter, encara que el màxim protagonista va ser el president egipci, Anuar al-Sadat, que va perdre la vida en l'intent. Israel es va retirar del Sinaí i va firmar la pau l'any 1979. Tots els invents posteriors perquè abandonés la terra ocupada, com exigeix la llei internacional, van fracassar estrepitosament. La pau per territoris, segons l'axioma d'Oslo (1992), i els paràmetres de Clinton (2000) van suscitar grans expectatives que quan es van frustrar van exacerbar les passions, van instigar el terrorisme i van provocar la lluita ferotge entre palestins.

El president Obama reapareix a l'escenari devastat amb la retòrica del seu discurs del Caire, el 4 de juny, quan va rendir homenatge a la cultura islàmica i va assegurar als àrabs que els EUA no són el seu enemic, sinó un soci legítim. Va prometre l'aurora als palestins, va vituperar l'ocupació i va exigir la retirada d'Israel, al mateix temps que va instar els àrabs a reconèixer les persecucions contra els jueus i a renunciar a l'antisemitisme.

Un programa de reconciliació, incursió idealista en un terreny minat que

no va servir per desencallar el procés de pau amb la suposada solució dels dos Estats. Davant el fracàs del seu emissari, l'exsenador George Mitchell, i el bloqueig de la situació, Obama assumeix el risc precipitat de comprometre's directament en una cimera amb el president de l'Autoritat Palestina, Mahmud Abbàs, i el primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu.

Els mediadors arrosseguen la maledicció de Sísif: quan la feixuga roca del consens està a punt d'arribar al cim, sempre acaba rodolant cap a l'abisme. Les negociacions es reprenen des de zero o sorgeixen nous obstacles. El Govern israelià no només es nega a suspendre indefinidament la colonització de Cisjordània, sinó que també rebutja estendre la moratòria a Jerusalem est i no vol ni sentir a parlar dels refugiats ni de les fronteres definitives, com preconitzava l'acord amb Clinton. Perquè Netanyahu depèn dels partits dels 500.000 colons que viuen més enllà de la frontera internacional de l'any 1967.

Obama exigeix el final de la colonització, però no és capaç d'aturar l'activisme dels més influents i militants colons, veritable legió d'extrema dreta, que tenen passaport nord-americà i disfruten d'avantatges fiscals. Els bells propòsits del Caire estan a punt de naufragar en el mar procel·lós d'una diplomàcia contemporitzadora i inoperant, perquè el destí de la voluntat presidencial no depèn únicament de les parts involucrades, sinó d'una opinió nord-americana incondicionalment guanyada per a la causa del Gran Israel o de qualsevol succedani que impliqui la subordinació dels palestins.

Obama s'endinsa en el laberint quan l'Esparta reencarnada a l'estat d'Israel està dominada pels guerrers del gueto militarment invencible,

que desdenyen, arrogants, tant l'aïllament com la condemna de l'ONU o l'aflicció dels seus conveïns. Estan preocupats només per preservar la dissuasió, «la por de nosaltres», que deia Sharon, i el paraigua nord-americanà. Israel ha fet passos de gegant cap enrere amb una rapidesa increïble, lamenta un diari de Tel-Aviv. I ningú augura a Washington una pau miraculosa.